

Саопштење за јавност Светог Архијерејског Синода СПЦ од 16. XII 2010.

Свети Архијерејски Синод са своје седнице одржане 16. децембра ове године обавештава црквену и ширу јавност, поводом антицрквеног понашања бившег епископа рашко-призренског, монаха Артемија, о следећем:

1. Као што је познато Свети Архијерејски Сабор је на свом овогодишњем мајском заседању, на основу именованом писмено предочених канонских престапа и кривица, трајно и неопозиво разрешио епископа Артемија дужности епархијског архијереја рашко-призренског, што је и он сâм прихватио, прихвативши уједно да по разрешењу борави у манастиру Шишатовцу. Од септембра и октобра месеца, нажалост, епископ Артемије је Светом Архијерејском Синоду изразио своје „кајање“ због прихватања саборских и синодских одлука, тврдећи, противно здравом разуму, да је он „доживотни Епископ рашко-призренски“. То је био повод да га Свети Архијерејски Синод стави под забрану свештенодејства до следећег редовног овогодишњег заседања Светог Архијерејског Сабора у новембру.

Наместо да затражи од Сабора опроштај за своје престапе, за гажење канонског поретка Цркве, како би био ослобођен забране свештенодејства, епископ Артемије је насилно, са групом својих следбеника, који су се такође налазили под канонском забраном свештенодејства и под судом, покушао да узурпира манастире и Рашко - призренску епархију, започевши своје непочинство антиканонским и антиуставним служењем Литургије у манастиру Дубоки Поток, под забраном свештенодејства. При томе, користећи фалсификовани печат, почео је да доноси противзаконске одлуке у Епархији рашко - призренској.

Све се то догађа у току рада Сабора, па је Сабор био принуђен да, са дубоким жаљењем, лиши епископског чина бившег рашко - призренског епископа Артемија и да га врати у ред монаха. То противзаконско служење и учествовање у њему, као и други, додатни разлози, допринели су такође да Велики црквени суд потврди одлуке Црквеног суда Епархије рашко - призренске и седамнаесторицу јерођаконa и јеромонаха,

Пише: СПЦ vs. Артемије
четвртак, 23 децембар 2010 11:45

Артемијевих следбеника, лиши свештеничког чина. Наместо отрежњења и покајања, монах Артемије и његови рашчињени следбеници су наставили да "служе Литургију" у узурпираном храму Светог Јована Крститеља Епархије жичке, прогласивши га за манастир, додајући тиме безакоње на безакоње.

2. Са наведених разлога Свети Архијерејски Синод сматра својом дужношћу да обавести јавност да је оваквим својим понашањем бивши Епископ рашко - призренски Артемије не само ступио на пут раскола него је дословце створио своју секту, секту артемијеваца, први пут такве врсте у историји Српске Цркве. Не губећи наду и призивајући именованог на покајање, Свети Синод одговорно скреће пажњу свему свештенству, монаштву и верном народу наше Светосавске Цркве да "Литургија" бившег епископа и његових присталица, свих лишених чина као и он, није Литургија, њихово "Причешће" није свето Причешће, њихове "Тајне" нису Свете Тајне Цркве Божје; да све што чине служи на духовну пропаст како њима тако и онима који их следе и учествују на њиховим сабрањима и богослужењима. Тврдећи да Богу службу чине, они уствари под видом одбране Православља разарају јединство Цркве Христове, одвајајући се на секташки начин од њене живе, спасоносне Заједнице и лишавајући себе и друге вечног спасења. Зато, сви они који им лаковерно следују - нека добро размисле о томе коме и чему следују, одвајајући се од Цркве Христове и навлачећи на себе и своју децу проклетство секташа.

Из Канцеларије Светог Архијерејског Синода
Доставља: Епископ бачки Иринеј

Одговор Епархије рашко – призренске и косовско – метохијске □

Пре неколико дана на сајту www.spc.rs појавио се текст под називом „Саопштење за јавност Светог Архијерејског Синода СПЦ – 16. XII 2010“.

Премда текст својим садржајем и начином изражавања не завређује пажњу, због недоумица које су њиме код појединих изазване, осврнућемо се на њега у неколико речи.

Текст који није успео да надиђе категорију памфлета, има заправо карикатуралну димензију, којом његови издавачи оцртавају још једном сами себе.

Текст врви од крупних и бомбастичних речи и израза, лишених међутим свакога смисла и садржаја, као и било каквога утемељења у канонској реалности и благодном искуству Цркве.

Текст заправо одражава острашћеност његових издавача, ствар не непозната и не мало пута изражена, и пројављује јуридикчко-латински приступ Хришћанству, толико удаљен и стран Православљу и Светосављу.

Не презајући да у тексту изричу ноторне неистине, као и много пута до сада, његови издавачи покушавају да унесу смутњу и пометњу у верни народ, надајући се да ће отровом својих сплетки и неистина успети да помуте чисту воду Истине и Правде. То је покушај који непријатељ Истине већ вековима врши, налазећи у сваком веку своје протагонисте и следбенике. Стога није ништа необично да се то дешава и у наше време.

Шта би друго него смех и чуђење могле да изазову изјаве попут – „...тврдњу противну здравом разуму да је он 'доживотни Епископ рашко-призренски'“, или „...покушао да узурпира Манастире и Рашко-призренску Епархију“, или „фалсификовани печат“, и тсл, да није реч о трагичном духовном и моралном суноврату и ругању са узвишеним идеалима Цркве и Вере.

Питање је да ли је реч суноврат адекватна у овом случају јер суноврат подразумева претходно достизање и боравак на некој духовној и моралној висини; да ли се овде уопште и може говорити о неком „почетку“ пада, или је реч о дугом, вишедеценијском, свесном али вешто прикриваном, руковођењу оним начелима која су данас јасна и видљива свима, а која желе да одвуку у пропаст не само њихове носиоце и пропагаторе,

него читав народ.

Не презају издавачи овога текста да изјаве како су очекивали „тражење опроштаја за своје преступе због гажења канонског поретка Цркве“ од Епископа рашко-призренског Артемија, они који до сада годинама не само беспризорно и бесавесно газе и разарају канонски поредак Цркве, него и безазорно кваре целовитост и чистоту од Отаца нам предане једине спасоносне Вере.

Тражење опроштаја од њих, од стране Епископа Артемија, било би заправо саображавање и саглашавање, не само са „гажењем канонског поретка Цркве“, него и са новачењима и издајом Вере, које дотични без устручавања врше, постајање заправо као „један од њих“, и одрицање од залога примљеног од светог Јустина Ћелијског, као и од завета датих Цркви приликом своје епископске хиротоније. Била би то заправо издаја народа српског и прихватање своје вечне пропасти.

Издавачи поменутога текста, направивши претходно, након великог и дуготрајног настојања, раскол у Цркви, уводе сада појам „секте“ (латинског порекла; случајно ли?), и покушавају да „бацајући прашину у очи“ скрену пажњу са зла које су учинили, на тобожње формирање неке „секте Артемијеваца“.

Они који већ годинама доследно следе јерес екуменизма, који су ушли у општење са папистима, протестантима, Јеврејима, муслиманима, који нису допуштали и не допуштају да Српска Црква иступи из панјеретичког конгломерата „Светског Савета Цркава“, оптужују својим текстом Епископа рашко-призренског Артемија да „разара јединство Цркве“ и да се „одваја“ од Цркве! Оптужују Епископа који се доследно и по савести труди на очувању канонског устројства и нетакнутости Истините Вере, и који таквим својим чињењем остаје у јединству са Светим Оцима, Светим Апостолима и са свима Светима, да се „одваја“ од Цркве!

Несумњиво је, међутим, да издавачи овога текста својим већ дугогодишњем чињењем суштински постављају себе изван Цркве!

Канони су сасвим јасни и недвосмислени о преступима које они чине, и казне које им за то следују неће их мимоићи. Главна настојање данас и позив Српске Цркве јесте управо

кажњавање осведочених и јавних безаконика и преступника, како би се њиховим уклањањем и кажњавањем вратио мир и поредак у Цркву.

У закључку треба рећи да су неосноване и нетачне тврдње које су изнели издавачи претходно поменутог текста, да нема благодати у чинодејствима које врши Епископ Артемије и његови клирици, те да Литургија коју они служе није Литургија, да Свето Причешће није Свето Причешће итсл.

Имајући у виду да те тврдње изричу јавни и осведочени безаконици и преступници, одступници од црквеног Предања и истинитог Учења, само подсмех и неверицу изазивају њихове речи.

Познато је да Бог не слуша неправедне и недостојне, одступнике и следбенике јереси, него оне који чине вољу Божију.

Позната је такође чињеница да у епископату не постоји сагласност и подршка ставовима и тврдњама које износе издавачи наведеног текста, напротив.

Неоснована је дакле и нетачна тврдња да они који су у заједници и општењу са Епископом Артемијем „навлаче на себе и своју децу секташко проклетство“.

Не постоји никакав разлог за страх и смућеност код верника, јер ствари стоје дијаметрално супротно. Управо су издавачи поменутога текста навукли на себе много проклетство, гажењем светих Канона, следовањем јереси екуменизма, општењем са јеретцима осуђеним од многих Сабора Цркве у протеклим вековима (папистима, протестантима), као и са припадницима религија које немају никакве везе са Хришћанством (него су му напротив вековни непријатељи и гонитељи), учествовањем у јудејским обредима, прихватањем неправославне еклисиологије, теорије грана, теорије о два плућна крила, крштењске теологије, евхаристијске еклисиологије, теорије епископоцентричности, јавним чињењем безакоња и јавним пропагирањем истих...

Стога смешно и гротескно звуче тврдње изнете у већ поменутом тексту, када их износе

Наставак полемике између Синода СПЦ и следбеника Владике Артемија

Пише: СПЦ vs. Артемије

четвртак, 23 децембар 2010 11:45

јавни и осведочени безаконици и преступници, те оне представљају само потврду и оверу њихових дела.